

# Tavas

A tél türelmetlen gyerek,  
nincs apja, aki rápirítsa,  
kibontotta a születésnap előtt  
a számító rokonság ajándékait;

kigöngyölte az eget,  
az ég tulajdonképpen egy hatalmas szemgolyó,  
ami az emberek szemébe néz,  
a gyermek felnevet,  
hé, te kölyök, vigyázz!  
nem látod? elúszik a föld,  
a tócsán szél hajókáz,  
s a vizek szégyenlősen takarják a föld szemérmét,  
persze, majd kihajt a fű,  
s akkorra teljesen indokolatlanul  
pirulnak az alkonyok a domb mögött,  
anyánk suhogó ruhában motoz  
gyermekei haján,  
jaj, mert olyan borzas a rét,  
s ázottan tapad a ruha szőre,  
nem, ezt nem lehet kisfiam,  
vigyázz nagyon!  
még bepiszkítod a záporverte  
tishta világot,  
a kémények hallgatnak már,  
de a véletlen erdőtüzek  
is bekormozhatják az éjszakát.

Ezek az anya szavai,  
de az évszakok mindig engedetlenek voltak,  
a tavasz megduzzasztotta a lassan engedő  
folyókat, (mire való ez a sietség?)  
és kockáztatta a magot,  
a meg sem született csecsemőt,  
és a nyár?

mennyi gond és szenvedés  
hárul ebből is az anyára,  
gabonát érlel, de féktelen  
játékból kihívja a viharokat  
birkózni az erdőszélen,  
s aztán fivérei, az emberek  
sírhatnak, mert a megdőlt rendek között  
zokogva jár a kicsorbult kasza  
(aztán az állatokat is halálra rémíti),  
de az őszt nem szívlelhette az anya soha,  
halott unokáit szórja elébe,  
miért nem lehetnek fák a levelekből is?  
télien meg hallgat és mosolyog az agg,  
a megfagyott vadak husából  
erősebb sarjakat nevel.

1966. február / WM KGY 2015.22.1.

---

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)